

Ps; 112:1-10.

A mi református egyházunk a történelem viharaiiban, szegénységben, üldözésben és szorongatásban született. Istenélménye elsősorban, hogy Isten a bánatos ember vigasztalója, a reménytelen reményadója, a próba elé néző erő adója. Erről szólnak énekeink, és olykor hajlamosak vagyunk gyanakvással figyelni azt, ha valaki jókedvű, és harsányan örvendezve dicséri az Urat. Hát lehet ezt így is? Lehet valódi keresztyén ember az is, aki nem szegény, nem üldözött, s ráadásul még boldog is?

Erről szól a felolvasott zsoltár, melyben elmondja nekünk Isten, hogy **BOLDOG** ember az, aki az Urat féli, sok **ÖRÖMÖT** talál parancsolataiban. Nem fél a zsoltáros kimondani ezt: Boldog. Nem azt mondja, hogy aránylag jókedvű, vagy hogy nem túl szomorú. Hanem nyíltan kimondja: Boldog! Boldog, aki az Urat féli. A boldogságot az istenfélelem egyértelmű következményeként és egyúttal istenfélelmünk mércéjeként állítja elénk. Boldog, aki az Urat féli. S hadd kérdezzem meg ezen a ponton most Tőled: Boldog vagy? Érdemes olykor szembenézni ezzel, és becsületesen végiggondolni a választ. A zsoltáros azt mondja, hogy a helyes Isten-kapcsolatból a boldogság ered. Igazából azért van szükségünk Istenre, hogy boldogok lehessünk. Mert létezni, szomorkodni, harcolni, sértődözni, morgolódni, veszekedni, siránkozni, panaszkodni akkor is tudunk, ha nem vagyunk megfelelő kapcsolatban az Istennel. Mindehhez nem kell az Isten. De a boldogsághoz kell.

Az istenfélő ember – talán furcsa ez, mivel de – örömet talál Isten parancsolataiban. Mert Isten parancsolataiban az Úr szeretete tükröződik vissza. Megmutatkozik Isten szentsége, tisztasága és bölcsessége. A hívő pedig gyönyörködik abban, ahogy Isten tulajdonságai átcsillannak a törvényen, ahogy átcsillan a fény a szépen csiszolt gyémánton. De a valódi örömtalálás akkor következik be, amikor a hívő elindul egy-egy parancs nyomán, és megtapasztalja, hogy milyen áldást kap, mikor engedelmeskedik a parancsolatnak. Mert Isten a parancskövetés, az engedelmisség útjainak a végére mindenütt áldást készített. Áldást, mely gazdagítja, erősíti boldogságunkat. Erről beszél ez a zsoltár. S mert a zsoltáros tudja, hogy ez mennyire nem magától értetődő gondolat az emberek számára, ezért ezt konkrét példákkal, az áldások felsorolásával is kifejti a zsoltár további részében.

Utóda hős lesz a földön. Az egyik legnagyobb örömforrás az ember életében a gyermek. Akik Isten törvénye nélkül élnek, sokan talán nem is akarnak gyereket, vagy csak tehernek, szegénységet okozó bajnak tekintik őket. A hitetlen emberek általában nem is vállalnak sok gyereket. A hívő viszont bátran követheti a „szaporodjatok” parancsot. De követi nem csak ezt, hanem a gyermeknevelésre irányuló parancsokat is, azaz sokat törődik gyermekeivel, szeretettel és türelemmel neveli őket. A türelem alatt természetesen nem azt értem, hogy bárgyún eltűri a gyerek szófogadatlanságát vagy rosszaságát, hanem azt, hogy türelmesen, ha kell, türelmes szigorral leszoktatja a rosszról, és elvezeti gyermekeit a jóra, a helyes viselkedésre, a szófogadásra, Isten ismeretére és félelmére, a tiszteletre, szorgalomra, becsületre, a család- és hazaszeretetre. Ha így cselekszik, sok-sok örömet talál gyermekei által a beteljesített parancsolatokban. De jó, hogy Isten útmutatása szerint neveltem gyermekem! Most büszke lehetek rá, hálás lehetek érte, s nem szégyenkezniem kell miatta. De jól esik, mikor megdicsérik, s nem a szőnyeg szélén állok a panaszkodó óvó néni előtt. – Mert a hívő a parancsolatokban, értsd a parancsolatok megélésében, teljesítésében találja meg a sok örömet, s nem azok negligálásában. Ha hívő vagy, de hitetlenek módján élsz, akkor nem találhatsz örömet Isten parancsolataiban. (Gyerekeidben Isten kegyelméből esetleg igen, de a meg nem tartott parancsolatban nem!)

Aztán beszél az ige a gazdagságról is. *Vagyon és gazdagság lesz házában. Lesz miből kölcsön adnia, sőt bőven tud adakozni másoknak.* Hát hogyan van ez? Akkor mégis csak a „gazdagok és szépek” típusú felekezeteknek van igazuk? S hogyan értsük akkor Jézus szavait a szegénységről? – Azt gondolom, eltűnik minden ellentmondás, ha megértjük, hogy a lelki és testi gazdagság milyen szorosan összefügg. Mert önmagában senki sem lesz gazdag attól, hogy sok pénze van. Az egyik leányom iskolatársának az apja állatorvos. Szép házuk, két autójuk és medencéjük van. A leányuknak a heti zsebpénze kb. az én lányom havi zsebpénzének felel meg. De ez az iskolatársnő mindig panaszkodik. Ő nem fog állatorvosnak menni, mert az állatorvosok szegények. Üzentem neki, menjen lelkésznek, mert mi nem vagyunk szegények. De nem ez az egyetlen példa. Valakinek van szép lakása, légkondicionálója, tévéje, autója, és külföldre jár nyaralni. De szegény, mert szegénynek érzi magát. S van, aki egy kicsi egyszerű lakásban lakik, és novemberig nem fűtött be, és mégis ragyog szinte mindig az arca, bár olykor vannak anyagi gondjai is. De ő gazdag. Mert van valamije, ami a fennemlített medencés állatorvos úrnak nincs (bár lehetne neki is). Van az istenfélelmének hála része. És ehhez, hogy az ember szívében legyen hála, nem kell sok pénz. Csak kell az Istennel való egészséges kapcsolat. Kell, hogy Isten jelen legyen valóságosan az életemben, hogy Isten fényében láthassam a saját szükségleteimet, Isten fényében láthassam a lakásomat, ételmezt, körülményeimet, s ha van, akár még a medencémet is. És Isten fényében az ember felfedezi a gazdagságát. És aki Isten parancsai alapján gazdálkodik vagyonával, az nem kölcsönkér, mert meg tud elégedni azzal, ami van. Ezért nem is folyamodik csaláshoz, hanem törvényesen intézi ügyeit. Sőt arra is van lehetősége, hogy ő adjon kölcsön, sőt adakozása kapcsán akár örökbe is. Megteheti, egyrészt mert jószívű, másrészt mert beosztó. Nem felesleges vackokra szórja el vagyonát, mert tudja, hogy a boldogság nem a luxusban, hanem Isten félelmében van. De bőven adakozik, mert Isten iránt hálás, a rászoruló ember iránt pedig könyörületes.

A 7. és 8. vers tanulsága szerint Isten parancsolatai elvezetik a hívőt oda, hogy nem fél. Mert Bízunk az Úrban, s tudja, hogyha arról is szólnának a hírek, hogy rosszra fordulnak a körülmények, az ő boldogsága akkor is biztonságban van. Mert a boldogsága nem a körülményekben van, hanem az Istennel való szeretetkapcsolatában. Azt pedig az ilyen ember tudja, hogy Isten hatalmasabb a körülményeknél, és nincs az a körülmény, amit Isten ne tudna megváltoztatni

vagy javunkra fordítani. Ezt Istentől imáinkban kérhetjük, s tapasztalatból tudjuk, hogy Isten ezeket az imákat meghallgatja.

S végül a zsoltár még azt is mondja, hogy nem elég, hogy az istenfélő boldog, és gyermekeiben örömét leli, és kijön a pénzből, sőt gyarapodni is, adakozni is tud. S nem elég, hogy megszabadul a félelmektől, és nem aggodalmaskodik, de még a hatalma is növekedik. Hát nem túlzás ez azért? Nem azt látjuk inkább, hogy az istentelen történetők jutnak mindig előre? Igazat mond ebben a tekintetben az Ige? – Én azt gondolom, nem az Ige igazságával van a baj. Európa a keresztyénség következtében felemelkedett. Csak aztán nem jól élt hatalmával. Hitét elhagyta, s most szép lassan süllyed. Pedig átélhette Európa, különösen is a nyugati fele, hogy Isten parancsai nyomán vagyont, gazdagságot és hatalmat is találhat. De mégis elhagyta hitét. Tehát nem az Igével van a baj. Az Ige igaz és komolyan vehető. A kérdés inkább az, hogy mennyire igazi és komoly a mi hitünk. Mert ha a hitünk komoly, akkor egyre többen veszik majd komolyan az istenfélelmet, s akkor az istenfélő emberek felemelkedhetnek. S ezen bosszankodhatnak a bűnösök (10. v.), de igazából, ha a keresztyén hatalomgyakorlók a hatalmukkal Isten parancsai szerint élnek, akkor az áldást és örömet jelent nem csak nekik, de akár a még nem hívőknek is.

Így fejt ki tehát a zsoltáros kezdő tézisét: Boldog ember az, aki az Urat féli, sok örömet talál parancsolataiban. Ámen.

1. Mit állít a zsoltáros az Istenfélő emberről?
  2. Szedjétek össze, hogy az ige milyen ígéreteket ad az istenfélő embernek?
  3. Az istenfélő ember hol találja meg sok örömét?
-
- a) Boldog vagy? Látják rajtad az emberek a boldogságot? Szerinted boldog az az ember, aki az Urat féli? A gyülekezetünkben sok boldog embert ismersz, sokakon látszik boldogság? Egyházunk tanúbizonysága annak, hogy boldog, aki az Urat féli?
  - b) Szerinted az átlag felett vagy átlag alatt élsz? Elégedett vagy anyagi körülményeiddel? Tudsz hálás lenni anyagi körülményeidért? Inkább panaszkodni szoktál vagy inkább bizonyosságot tenni Isten gondoskodó jóságáról? Futja arra, hogy kölcsön adj és bőven adakozz?
  - c) Gyerekeidben mennyi örömet találsz? Érvényesíted nevelésükben Isten parancsait? Mennyiben nevelted őket másként, mint a hitetlen barátaid? Mi különbözteti meg a bibliai nevelést a világitól? Büszke lehetsz gyermekeidre? Az istenfélelmet sikerült átadni nekik?
  - d) Az Urat félő emberről azt mondja a zsoltáros: nem fél: Te mennyire vagy aggódós? Megtapasztaltad, hogy Isten az imádságaidra válaszul el tudja oszlatni a fenyegető fellegeket? Az imádság mennyire jelent neked megnyugvást és szabadulást a félelmektől?